

ри словото си слѣдъ отпуса на св. Литургия. Храмътъ бѣ прѣпълненъ отъ богомолци, и учени, и прости. Колко сж били тѣ, може да си прѣдстави всѣки, щомъ му бжде извѣстно, че въпросния храмъ има дължна 35 метра, а широчина 17 метра. При гробна тишина словото се свърши въ 11½ часа. Прѣди обѣдъ Дѣдо Владика бѣ поканенъ да направи визита на църковното настоятелство. Изъ улицитѣ се забѣлѣзва движение на хората и уплаха се чете по тѣхнитѣ лица. Всички, разтреперани до изумѣние, разговарятъ: „Чудно нѣщо!“ „Нѣма спиране!“ Стана дума за какво се говори. Тѣ подозрително питатъ: „Нима Вие не почувствувахте.

— Какво?

— Трусъ имаше.

— Кога.

— Тъкмо въ 11 часа.

Ние се гледаме и чудимъ, може ли да бжде това, когато никой отъ богомолцитѣ не е усѣтилъ, защото, ако бѣше се почувствувало такова нѣщо, при тая навалица—паниката бѣ неминуема. А другитѣ, които сж били навънъ, продължаваха да твърдятъ, че ужасенъ трусъ е имало.

Това, всички живи Гърновчани помнятъ и знаятъ. Нека кажатъ сега какъ може се обясни това „чудо“.

